

צ ב י ד י ז נ ד ר ו ק

הנה הוא עובר לפני בכל דרגותיו, למן העלם החסידי הרענן, עם נפשות, בטריילבוב ועד הסטודנט וכי בויה וימי העמידה שלאחר כך, בבואו לזמן קצר, כאורח, מא"י ומאמריקה. תוסס, שופע הזמור וחיי רוח במוכן המעולה. התבונה הסהורה האירה תמיד את פניו העדינים.

צירוף נפלא של מחשבה ושירה. כי גם נפש משורר היתה לו. חד השכל ודק ההרגשה. מוח פינומינלי. חפס את ה"סוגיה" על כל קפלי קפליה הדקים מן הדקים ונקב וירד עד התהום. "מן השפה ולפנים" ולפני ולפנים. האינטו"ר איציה העיונית שלו לא נחה אף רגע. כמי שיברוק לו הברק פעם אחר פעם, במעט הפרש ביניהם, בחינת ואתה פה עמוד עמדי" (מו"נ).

עם כל כובד ידיעותיו לא היה מסוג הידענים סתם. שמתגודדים בבקיאות ובציטוט (פלוגי אומר, אלמוני אומר — אבל מה אומר אתה?!), אלא נמצא עצמו ב"חזית", בשורה הראשונה, חותר ופולש אל הסתום. פילוסוף מלידה היה, וגישתו אל הבעיות של נדנודי הגפש ו"תסביכיהם" פילוסופית היתה; את אלה הוציא ממקום חיותם, מהספירה המעשית, צירפם, ניכסם, הצלילם והעלם אל האויר העליון, אל הטרינסצנדנטלי. פסיכואנליזה של מעלה. ואם בין עבודה מקורית לחברתה התמסר לחקר אפלטון והרמב"ם, הרי זה סימן יפה לשני ה"זקנים" הללו; סימן, שעדיין יש בהם הרבה מהחיוני והמפרה, יש בהם מה אבסולוטי.

ובתור אדם? מהות נאצלה, מלבבת, איתת. אדם שלם היה. חברתו הצירה ועוררה והשפיעה. הרתייצרה היתה האוירה במחיצתו, והריני מחזיק טובה למזלי, שהקרה לפני בדרך חיי היכרות זו, אשר נתנה לי לא מעט. כל פגישה עמו, לאחר שמרחקי מקום וזמן הפרידו בינינו, היחה בשבילי חווייה. כי דינדרוק היה מאותם הידידים המעטים, יחידי הסגולה, שהכרה הוא לחלק עמהם פנים אל פנים את הרשמים השונים, להתעלס עמהם בשיחת-לצבות, ידידים מעורים בנפשנו ממש, שבלעדיהם, בהיותם רחוקים מאתנו, אין חיינו חיים מלאים. בתליפת-מכתבינו האחרונה דיברנו על פגישתנו הבאה. האומנם שוב לא נתראה, לא נתראה לעולם??!